

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Moje sestry (text zazněl na Autorském čtení žáků)

Nikol Rziepělová, 6.B

Jedna velká, druhá malá,

jedna tvrdohlavá, druhá štědrá.

Ale obě mi pomohly až až.

Když jsem měla problém, hned tu byly.

Když jsem byla na dně, hned mě pozvedly.

Vždy byly po mém boku.

Vždy byly při mně.

Kdybych jen našla cestu, jak jim to oplatit,

udělám za to cokoliv.

Nikolai, cesta dívky (ukázka z povídky)

Nikola Pavelková, 8.B

Utíkám, stále dál a dál od zámku. Už ho ztrácím z dohledu. Jenže na mě padá únava a bolest. Celou tu dobu mám jen střívkčky.

Přede mnou se vynořil les. Zaběhla jsem do něj, odešla z hlavní cesty a posadila se na pařez.

„Ach, moje nohy,“ vydala jsem ze sebe, když jsem si sundala střívkčky. Na chodidlech se mi udělaly puchýře. Čemuž se nedá divit.

Z mého přemýšlení mě vyruší dusot koní. Stoprocentně jdou po mně. Tak jsem se schovala pod spadlý strom opodál.

Vojáci na koních projeli kousek od stromu, pod kterým jsem. Naštěstí si mě nevšimli. Počkám, až je není slyšet, a vykouknu zpoza svého úkrytu.

Nikoho nebylo vidět, tak vylézám ven. V mých vlnitých hnědých vlasech je spousta oranžového listí. Trochu mě to štve, tak si ho snažím vyndat. Pár lístků mi tam ještě zůstalo, na což už nemám nervy.

Pokračuji dál po cestě. Jdu už hodně dlouho, a stále jsem nepotkala ani živáčka.

Po setmění cesta vypadá děsivěji. I přesto jdu dál, i když mám pocit, že chodím v kruzích.

V hlavě mi vznikají zlé myšlenky. Snažím se jich zbavit. Kdo by přeci byl tak pozdě večer v lese. Nikdo, až na mě.

Stále pokračuju bosá dál. Když tu kolem mě jel kočár. Který u mě zastavil. Nebyl královský, to by měl znak koruny na dveřích. A tenhle to neměl.

Ze dveří kočáru vyšel muž. Chtěla jsem utíkat, ale úplně jsem zdřevěněla. Za mužem se vynořil další muž. Nic se nedá rozeznat. Na to je moc velká tma.

„Co tu, sakra, dělá ta ženská!?“ ozval se jeden z mužů. „To netuším. Ale je celkem pěkná.“ Vyděšeně jsem jen poslouchala, místo toho abych utíkala. Muž pokračoval. „Nalož ji. Bude se hodit,“ říkal s divným úsměvem.

Když jsem se vzpamatovala, táhl mě do kočáru. Snažím se bránit, ale muž je příliš silný.

V kočáru mě posadili. Muž, ne ten, co mě sem dotáhl, ale ten, který dal rozkaz, si sedl naproti mně. „Copak, holčičko. Proč jsi tady?“

Směle jsem odvětila: „Do toho vám nic není.“ Samozřejmě jsem si zachovala svou důstojnost.

„Jakpak se jmenuješ?“

Jemně jsem se usmála. „Tch. Za prvé vykejte mi a za druhé Katarína.“ Samozřejmě mu neříkám pravdu, jsem Nikolai.

„Proč mám pocit, že mi lžeš...“

„Když víte, jak se jmenuji, proč se mě ptáte?“

Muž se pousmál. „Kdo tvrdí, že vím, jak se jmenuješ?“ Pak vstal a posadil se vedle mě.

Naklonil se ke mně a já se odtáhla. Jeho reakce na to byla ta, že mě chytil za rameno a přitáhl k sobě.

„Nikolai, co si myslíš, že mi tvůj otec dá?“ Vyděsil mě. Jak ví, kdo jsem?

„Můj otec vám nic nedá,“ odvětila jsem.

„Tím bych si nebyl tak jistý.“ Je poznat, že vůbec nezná mého otce.

Chybíš mi, příteli (text zazněl na Autorském čtení žáků)

Anna Čičelová, 5.B

Příteli, kdepak jsi?

Vrat' se ke mně zpátky,
z té velké dálky.

Prostě mi chybíš, příteli,
a moc chci s tebou žít až do smrti.

Už mi chybí ten tvůj úsměv,
ty tvoje modré oči,
ty hezké chvíle strávené s tebou
a ty nezapomenutelné vzpomínky.

Jsi pro mě sluníčko,
jsi pro mě voňavá růže,
jsi zářivá hvězda na nebi,
jsi prostě úžasný člověk.

Chybí mi tvůj smích,
tvoje nádherné vlásky,
no prostě mi chybíš, Adinko.

Vzpomínky (text zazněl na Autorském čtení žáků)

Jana Golová, 9.C

Když si je vybavím,

brečím.

Láskou a radostí,

nebo smutkem a zlostí.

Jsou krásné.

Chci se vrátit do těch chvil,

kdy jsem se cítila šťastně.

Kdy jsem se bavila a smála,

s lidmi, které mám ráda.

Do chvil, kdy mě srdce hrálo

a vše růžově vypadalo.

Chci ty momenty života,

kdy je pro mě cenná každá minuta.

Všechny vzpomínky však nejsou takové.

Jsou chladné i mrazivé.

Vymazala bych je z paměti,

jen co napočítám do pěti.

Do mé mysli se vryly,

nejen na chvíli,

vzpomínky, jak mi jiní ublížili.

Přitom hráli, jak jsou milí.

Jsou okamžiky, které pochybují

že oni si je pamatují.

Nejraději bych se vrátila,

abych tu minulost zvrátila.

Mnoho se toho za život stane,

však nejen to co chci v mysli zůstane.

V hlavě se uchovává to,

co do srdce mě zasáhlo hluboko.